

عنوان مقاله:

منشا آسمانی هنرها در تمدن سنتی هند با تکیه بر آرای آناندا کوماراسوامی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی شرق شناسی، مطالعات ایرانی و بیدل پژوهی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

زهرا حسین آبادی - استادیار دانشکده هنر و معماری دانشگاه سیستان و بلوچستان

حمید مقدرباشی نژاد - دانشجوی کارشناسی ارشد پژوهش هنر دانشکده هنر و معماری دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

هنر توانش و مهارت خلق زیبایی است و هدف غایی آن، بازنمایی جهان محسوس و یا بیان احساسات نیست؛ بلکه در بالاترین سطح، ابزاری است برای رسیدن به رستگاری. در جهان بینی و اندیشه ی شرقیان، هنر همچون شیء یا موضوعی عینی که بتوان مانند دیگر اعیان آنرا تحلیل و بررسی کرد، مدنظر قرار نمیگیرد؛ هنر، بنا به مناسکی که در مسیر ظهور آن بهجا میآید و نیز آثار و نتایجی که از آن حاصل میشود عملی عبادی محسوب می شود. حضور سه رکن اصلی عبادت (Sadana)، ذکر Mantarm و مراقبه (Dhyana)، پیش از خلق اثر هنری، آنرا به حقیقتی قدسی تبدیل میکند. هنرمند در این عرصه با گذراندن مراحل که شباهت کاملی با مراسم رهبانان در دیرها و معابد دارد، آمادگی دریافت صور الهی یا دواتا (Devata) را پیدا میکند. بنابراین از خود چیزی خلق نمیکند یا صورت بیرونی شیء را بازآفرینی نمیکند؛ بلکه تخیل خلاق آنان، بنا به اتصال به عالم بالا، صوری را دریافت میکند و در قالب اثر هنری به تماشا می گذارد؛ اثری بازتابی که فینفسه دارای سرشتی آسمانی است

کلمات کلیدی:

آکاشه، پرمانه، سادرشیه، موکشا، رسه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/830308>

